

Uvod

Iako postoji mnogo dokaza, o tome da su individualne samopercepcije i percepcija o samopercepcijama drugih relativno kongruentne, postoji mnogo manje dokaza da su samopercepcije povezane ili pod utjecajem aktualnih percepcija drugih. Iako postoje snažni podatci o promjenama u samopercepciji nakon kontroliranih povratnih informacija u laboratorijskim uvjetima, njihovo značenje ostaje nejasno zbog kratkotrajne prirode procjena i potencijalnih efekata

Kao problem se nameće i dostupnost informacija za evaluaciju. Naime, kako navodi Blumberg(1972; prema Shrauger i Schoeneman, 1979), ljudi inhibiraju direktnu komunikaciju za sve vrste evaluacije drugih, posebice ako je negativna i ako osobu koju evaluiraju ne poznaju dobro. Ovaj efekt, 'čak-niti-najbolji-prijatelj-ti-neće-reći', prvi je opazi Goffman(1955; prema Shrauger i Schoeneman, 1979), koji je napomenuo da su nenaklonjene evaluacije bliskih suradnika dane samo kada su direktno potaknute, i da u takvoj situaciji postoji šansa da je evaluator već donio neke negativne samoprocjene.

Mead (1934; prema Shrauger i Schoeneman, 1979), glavni teoretičar simboličkog interakcionizma, proširuje te nalaze, te gleda na self kao čisti produkt soc. interakcija.

U novije vrijeme, predložene su teorije koje ne inzistiraju na primarnosti soc. odnosa kao izvoru informacija o selfu. Bem (1967, 1972; prema Shrauger i Schoeneman, 1979) gleda na self-percepciju kao na poseban slučaj percepcije osoba: «stavovi koji opisuju self mogu biti temeljeni na pojedinačevim promatranjima svoga ponašanja pod utjecajem vanjskih podražaja pri kojim se odvijaju. Kao takva, njegova razmišljanja mogu biti funkcionalno slična koje bi mogao donjeti i neki drugi opažač».

Jones i Nisbett (1971; prema Shrauger i Schoeneman, 1979) donekle su prihvatili Bemovu analizu predlažući: pojedinci imaju tendenciju pripisivanja uzročnosti svog ponašanja podražajima u situaciji, dok promatrači imaju tendenciju pripisati ponašanje stabilnim dispozicijama pojedinca. Daval i Wicklund (1972; prema Shrauger i Schoeneman, 1979) u objektivnoj teoriji samosvijesnosti naglašavaju potencijal pojedinca za aktivnim samonaglašavanjem. Objektivna samosvijesnost je stanje svijesti u kojem se pažnja usmjeruje prema sebi, čineći pojedinca objektom svoje svijesti, te se tako pretpostavka da je samosvijesnost ovisna o mašti minimalizira.

Naturalističke studije

Većina naturalističkih analiza su korelacijske, neke uključuju i statističke usporedbe, a neke su temeljene na opažanju. Ukupno gledajući, ove studije pokazuju umjerene i visoke korelacije između pojedinčeve percepcije sebe i načina na koji pretpostavljaju kako ih drugi percipiraju. Neznačajni odnosi javili su se samo u situacijama sa devijantnim grupama, kod delikvenata (Teichman, 1972; prema Shrauger i Schoeneman, 1979), kod učenika koji imaju problema sa učenjem (Swanson, 1969; prema Shrauger i Schoeneman, 1979), te kod soc. odbačenih studenata.

Postoje neki dokazi da je pojedinčeva self-percepcija slična njihovoj percepciji kakvim ih drugi općenito smatraju (Miyamoto i Dornbusch, 1956; Reeder et al., 1960; oba prema Shrauger i Schoeneman, 1979).

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com